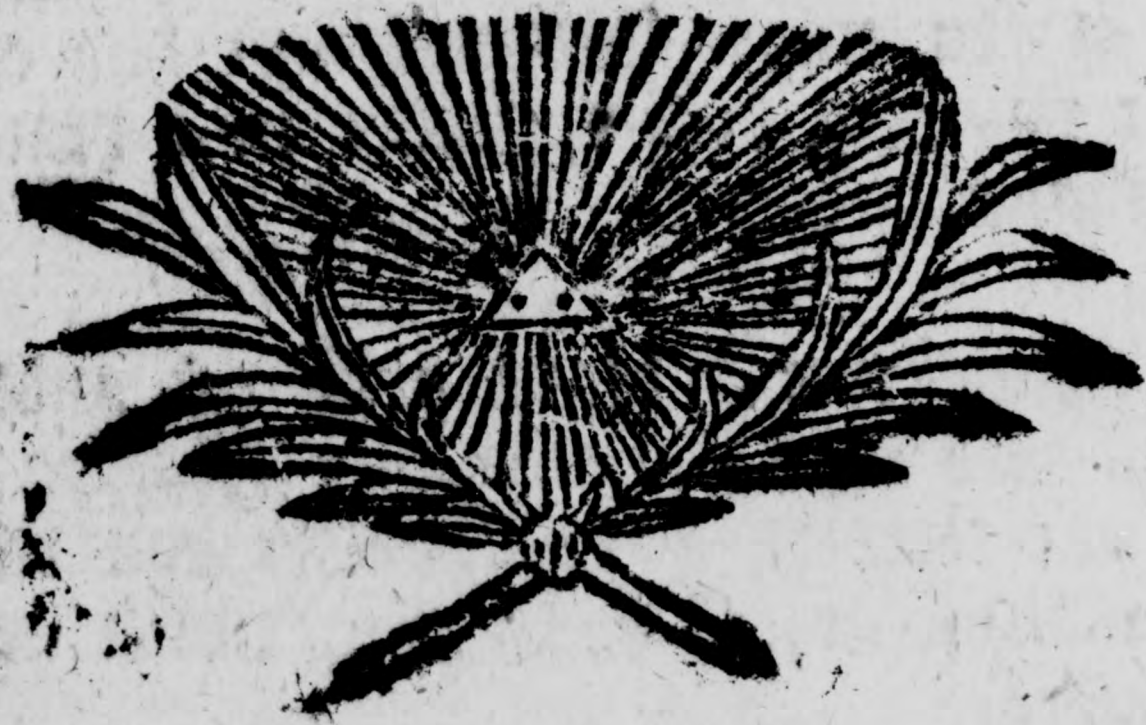

5. Glömd, när jag glömmas får,
men nyttig när jag mågtar, Jag sö-
ker lugn, men faller upp, mit kall, Och
af en dag som komma skall, ej en tim-
ma til mig fäktar.

6. Ej sällheten berör af öden och af
lycka; Alt vara nögd, det är at vara
säll: Jag har sett lyckliga i tjäll, Jag
har sett lyckliga på krycka.

7. Ja, blott jag äger nog at värja
mig för nöden, Och har en Vän at lu-
ta til mit bröst; På lifvets dag jag
njuter tröst, Och tröst i skym-
ningen af döden.

Swänne helt nya
och Andeliga

W i s d r,

Den Första:

Alt hwad jämmer, sorg och
flagan ic.

Sjunges som: Som en Eld och som et wäder

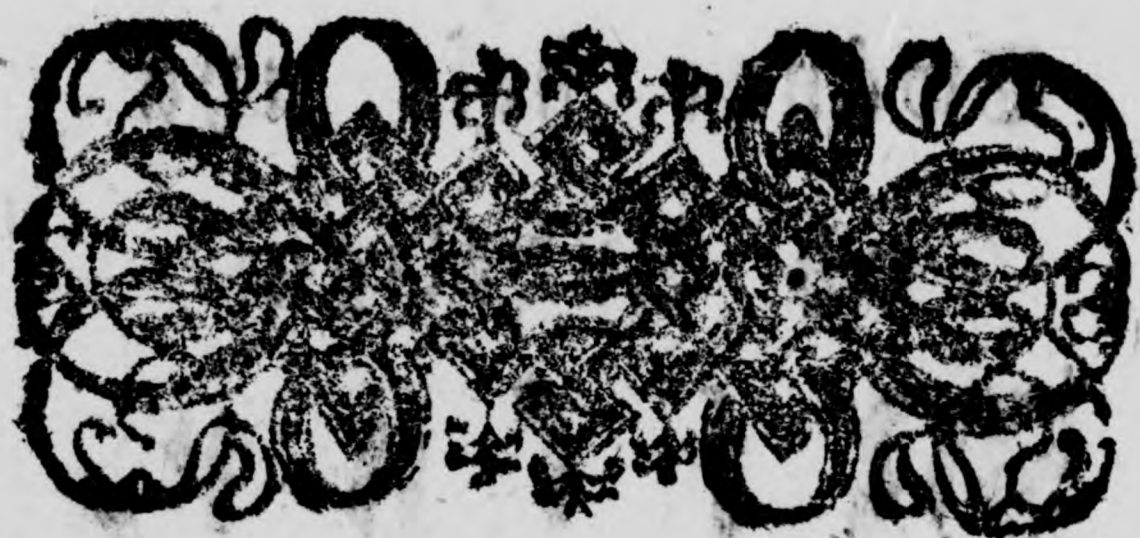
Den Andra:

Förgåfves letar du en tåknig fram-
tids öden, ic.

Sjunges efter egen Melodie

Besle, tryckt hos E. P. Sundqvist 1899

Exemplaret kostar 2, runst

I.

Nack! hwad jämmer, sorg och flagan Adams fall til wäga kom:
Werlden blet på samma dagen Under-
kastad dödenom; Och emedan hon un-
syndar Ganska mycket dagelig, Döden
sig til alla Syndar Som på jorden
röra sig.

2. Döden är en sådan gäster, Som
åtskiljer kropp och själ. Går man öster
eller väster, Följer han i hamu och hål:
Såsom skuggan följer kroppen, Följer
döden oss så när; Så snart slår han sista
troppen, Såsom den först kommen är.

3. Så snart tager han den unga Som
den gamla, Som är grå, Samt den låt-
ta med den tunga, Tager han ock här
ifrå:

ifrå: Såsom Telsning jemte stubben
Wärer up och hugges af, Så läggs
Barnet jemte Gubben, Samt med Gum-
man ned i graf.

4. Rik och fattig, man och qwinna,
Som här bo på denna ö, Hög och låg
må sig påminna, Att han hädan måste
dö: Ingen döden kan undwika, Det är
enligt med Guds ord. Döden gör oss alla
lika, Alla lägger han i jord.

5. Ingen ting mot döden hjälper: In-
tet hjälper läkedom: Döden Läkaren ock
stjelper: Intet hjälper rikedom: Wisbet,
starkhet, intet gäller: Ingen snällhet,
dårlighet: Ingen bnf han aktar heller,
Ingen fromhet, ödmjukhet.

6. Inke hjälper heller rymma, Och sig
glömma lönnelig: Ingen kan för döden
grymma Sinna råd at akta sig; Utan
när den stunden kommer, Och vårt glas
har runnit ut, Ware winter eller som-
mar, Så gör döden sit beslut.

7. Döden aktar alla tider Uppå män-
niskan med fart: Intet wet hon hwad det
llder, Stundom kommer han för snart:
Intet wet hon sättet, rummet, Eller när
han komma wil, Urla eller sent i skum-
met; I gemen går det så til.

8. Wära

8. Våra vänner skiljas hådan, Kasta
frax til oss sin staf, Ingen wet då hwil-
ken sedan, Utas oss får färdas af: Bor-
de det i går den andra, Dwis är vår
sista stund, Kanske bör i dag oss wandra
Ifrån werlden sammalund.

9. Hwi wil du så mycket braska,
Glemma tråck och arma mull? Tänk,
du blifwer stoft och aska, När dig dö-
den lägger full; Hwi wil du så högt
upjåsa, I din kläder, at högfärd?
Locket läggs då på din näsa: ganska
littet äst du wärd.

10. Fast du wil nu mången tackas;
Medan du din sundhet har, Månge se-
dan dock försträckas För din kropp, om
dagen klar; Fast nu mången dit umgån-
ge Gärna ser, alt som et ljus; Ingen
har dig sedan länge Gärna hos sig
uti hus.

11. Guds och ägor andre taga, Krop-
pen läggs i jorden kall: Så wil döden
med oss laga; Men det altid tänka skal.
Hwi wil du så mycket samla, Dels med
orätt, dels med rätt? Tänk på det för-
bundet gamla: Dö; du måste från alt slätt.

12. Af bekymmer ofta tröttnar Krop-
pen uppå jorden här; Men i jorden han
förr

förrottnar Vårt, ifrån alt sit beswår.
Fast du wil nu kroppen göda, Eller gif-
wa litet bröd, Bliu han likwål matfars
föda, Sedan han är worden död.

13. Således är det nu beskaffadt Med
oss arma Adams barn; Således är nu
werlden straffad: Hon är snård i dödsens
garn. Ära dock ske Herren kära, Som
all plåga, timlig nöd Från oss tagit, ja
än mera, Helfwetet och ewig död.

14. Dem har Christus öfverwunnit
Med sin död och dyra blod, Som på
korset har uttrunnit, Oss til tröst och
hugnad god; Christus hafwer nu så
handlat, Af sin nåd och kärleks blos:
Med sin död vår död förwandlat, At
han intet skadar oss.

15. Lär oss Herre det betänka, Stor
är din barmhertighet: Gif oss nåd at
igenstänka, Dig en hjertans tacksambet.
Lär oss också det besinna, At wi hådan
måste dö, På det wi må wisshet finna,
I vårt lif, som är likt hö.

16. Gif oss nåd at kunna söka Ester
det som ewigt är, Tålig under kors och
möda, Och således wandra här, At när
döden wil oss jaga Utas denna jämmer-
dal,

dal, Du då wille oss mottaga, I din
himmels frögdesal.

17. Hjelp oss och at kunna njåsa Med
dit nådiga behag; Under döden gerna bö-
jas, Om det wore nu i dag: Efter
hår ej är at wånta Någon lång warak-
tig tid, Kom o Jesu! oss at hemta Til
dig, där wi säkrast bo.

18. När vår kära vän och nästa, In-
tet mer oss hjelpa kan, Kom då du som
wet vårt bästa, Kom o Jesu! tag oss an;
Låt dit ord på korset sista, Blifwa då
vår sista tröst, När som hjertat börjar
brista, Utas döds-wärk i vårt bröst.

19. När vår öron ej mer höra, Och
vår ögon mer ej se, Händer, fötter ej
mer röra, Som en gång wist lærer se,
Och när tungan ej kan tala, Kom då,
Jesu! ståt oss bi, Hjelp oss, trösta och
hugswala, Af alt hjerta bedje wi!

20. Sedan, Jesu! då din wilja At
vår arma själ och kropp Skal sig från
hwarannan skilja, I rätt tro, frimodigt
hopp; Låt vår suckan til dig lända, Och
anamma så vår själ; Gif oss sist en
salig anda: Hjelp oss Gud at
tro så wäl!

••

••

••

Den

Den Andra:

I.

Förgåfves letar du en töfnig fram-
tids öden I Foglens flygt, och
uti Stjernans lopp; Ehur förgyllt du
ser dit hopp, Dock oförwåntadt kom-
mer döden.

2. Min vän, gör du som jag, så
blir du ej bedragen: Jag följer glad de
strida timmars lopp, Och jag begär
ej lyfta opp Det flor, som höljer mor-
gondagen.

3. Där öfwer molnets bädd, kanske
en stjerna strålar; Men lyser andra,
lyser ej för mig: Wälan, om hon ej
sänker sig, Jag dock ej svart min him-
mel målar.

4. Jag wet, bland godt och ondt
jag lifwets wäg skal wandra: Begripa,
mer mit förwett ej begär; Det ena til
min wällust är, Och til min nytta är
det andra.

5. Glömd,